

קדוהיל קדוהיל

גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניין הקהלת קהילות בשבת

ולשתמש בכל מיני התחכמויות ותחבולות, למצוא עצה איך להציל את היהודים ולקרב אותם חזרה לאבינו שבשמים.

(תרגום חופשי מלקו"ש חלק כ"ח קרח א)

בזה תלוי ביאת המשיח

והרבי הנשיא אומר שבזמנים של היום זה הכרח לעסוק בהפצת המעיינות חוצה. ויתירה מזו באגרת הקודש המפורסמת של הבעל שם

טוב – שבזה תלוי ביאת המשיח;

צריך להנהג לפי דרך של ה"דבר" הזה ומנהיג של הדור הזה, שכל אחד שבדור הזה צריך לעסוק בעבודה הזאת, ועל ידי זה קא אתי מר דא מלכא משיחא בקרוב ממש.

(תרגום חופשי מלקו"ש חלק י"ט וילך ב)

להיות תמיד "מוכן"

כמה שיהי' יהודי שקוע בלימוד התורה, הוא צריך תמיד להיות "מוכן" להביא תורה מתי רק ואיפה רק שיצטרכו זאת, ודווקא באופן של "מהירות", לעוד יהודים ועוד יהודים.

(תרגום חופשי מלקו"ש חלק ט"ז תצוה א)

לדעת את הכחות שיש לו

בשעה שיהודי רואה שהוא נמצא בעומק של גלות, במצב של "קרב" ב"חרן" אצל "לבן הארמי" – הוא צריך לדעת שיש לו בכח לפעול שמיד יהי' "פדה בשלום נפשי", ולא צריך מלחמה וכו', רק בדרך שלום ומנוחה, כך שבמילא יתבטלו כל המנגדים, עד שהם נהפכים לאוהבים גמורים.

שאת זה הוא פועל על ידי זה שבהיותו ב"חרן" הוא עושה את העבודה של "פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה". מאי פירי – מצוות, תולדותיהם של צדיקים (ועמך כולם צדיקים) – מעשים טובים, שעל ידי זה הוא פועל את בירור העולם, מתחיל מהעולם קטן זה האדם, ועל דרך זה – הפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה בעולם הזה סביבו.

(תרגום חופשי מלקו"ש חלק ט"ז תצוה א - תרגום מאידית)

לא להתפעל מהמניעות

כל יהודי – בין בארץ ישראל, בין בחוץ לארץ – צריך לקחת את עצמו עם תוקף שלא להתפעל משום מניעות ועיכובים ולבצע את השליחות של הקב"ה [שלוחו של אדם כמותו] לעשות את העולם לדירה לו יתברך, עד שהעולם יהי' מתוקן דרכו, היא נהיית "השמים מחדשים והארץ החדשה".

ועל ידי זה שיהודים יעשו זאת בתוקף, מבלי להתחשב בזה מה שנראה שישנם מניעות ועיכובים – יהי' ה"גם אויביו ישלים אתו".

(משיחת מוצאי ש"פ נח - בחדרו - ה'תשל"ח - תרגום מאידית)

כשנפגש עם יהודי...

כשהוא מוצא יהודי שני – שזה גופא הוא (בהשגחה פרטית, ובמילא) ההוכחה שהבירור של השני קשור אתו – מוכרח הוא להתמסר עם עצמו.

(תרגום חופשי מלקו"ש חלק כ"ז, תצא ב)

עודינו במצב של אהוב

אפילו יהודי שמצד סיבות שונות ומשונות חסר אצלו בענין של שמירה מדברים בלתי רצויים, אז כל זמן שזה לא מגיע למעשה בפועל "לחלוק על הקב"ה, אז היהודי הזה עוד במעמד ומצב שיש לו נשיאת חן בעיני אלוהים, אין שום ענין של קצף חס ושלוש.

ואדרבה: הקב"ה הוא מאריך אף ו"הקב"ה עוזרו" באופן של חן ואהבה שהוא יעשה תשובה, ושיהי' ל"אהוב ונחמד לפני הבורא" כו'.

(תרגום חופשי מלקו"ש חלק כ"ח, במדבר)

להתחכם כדי להציל יהודים

על אחת כמה וכמה במקרה מתי שמדובר אודות יהודים שהם לא מורדים בה' חס ושלוש, רק הם עמי הארץ ביהדות,

בסוג הזה של תינוק שנשבה לבין העובדי כוכבים – שישנו חוב על כל אחד לעשות כל התלוי בו, עם השתדלות הכי גדולה,

לעילוי נשמת התמים אורי משה ע"ה בן יבלחט"א ר' זהר שי' אייזנברג – נולד ביום הבהיר דיון נצח ה' טבת ה'תשל"ט, נלב"ע ביום כ"ו שבט ה'תשנ"ו ובמהרה יקויים העוד "זהקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

לְהַקְדִּיל קְדֵי לִוְת

רעיונות לפרשיות השבוע מתורתו של משיח, מעובדים ומתורגמים ללשון הקודש

לעסוק גם עם הדברים הגשמיים

א. מעמד הר סיני, שבו נתגלה הקב"ה לעיני כל ישראל ומסר להם את התורה, נפתח בדיבור הראשון: "אנוכי ה' אלוקך וגו'". אומר על כך המדרש: "אנוכי - לשון מצרי".

דבר זה מעורר פליאה רבה ביותר: הרי עשרת הדיברות הם "כללות כל התורה" - הם מרכזים ומתמצתים את התורה כולה. בהם עצמם, שני הדיברות הראשונים מקודשים עוד יותר, שכן "אנוכי ולא יהי' לך מפי הגבורה שמענו".

ב. מהתלבשות של הקב"ה עצמו ב'לשון מצרי' באה ללמד, שהדרך אליו עוברת דווקא בתוך הדברים הנחותים והירודים. ככל שהתעסקות בתורה ובתפילה ('לשון קודש') תהי' גדולה וחשובה, מגיעים על ידה לקדושה מוגבלת בלבד. לעומת זאת, על הקב"ה בכבודו ובעצמו מגיעים דווקא על ידי "למצרים ירדתם" - על ידי העלאת הדברים הגשמיים, הנחותים, לקדושה.

דווקא כאשר יהודי יוצא מד' האמות של התורה והתפילה, ועוסק בדברים גשמיים על פי התורה - הוא מגיע אל הקב"ה עצמו וממלא את רצונו ואת התכלית העיקרית של הבריאה ושל מתן התורה.

ד. לא די בכך שיהודי עוסק בתורה ובתפילה ובקיום המצוות, עליו להגיע ל"בכל דרכיך דעהו" - לקדש גם את חייו הגשמיים היום יומיים, שאף שבהם תתגלה הקדושה ("דעהו").

וצריך לדעת, שאין זה פרט שולי וטפל, אלא בזה מתבטאת מטרת התורה כולה, ודווקא כך יכול האדם להתקשר עם הקב"ה עצמו - "אנוכי מי שאנוכי".

(מעובד מלקו"ש ח"ג, עמ' 892)

מבין שניהם, הדיבור הראשון הוא בדרגה עליונה עוד יותר, והמילה הראשונה - 'אנוכי' - מתייחסת לעצמותו של הקב"ה ממש (הגמרא אומרת, ש'אנוכי' ראשי תיבות: אנא נפשי כתבית יהבית - אני את עצמי כתבתי ונתתי). אם כן, איך ייתכן שדווקא מילה זו באה בלשון מצרי?

ב. כדי להבין זאת, יש להתעמק תחילה במהות ובמטרת כל ההתגלות האלוקית על הר סיני. התורה לא ניתנה רק כדי לשמור על קדושתה של לשון הקודש; לשם כך בלבד לא הי' צורך בכוח מופלא של מעמד הר סיני. הקב"ה ירד על הר סיני כדי שאפשר יהי' לקדש ולהעלות את הדברים השפלים והירודים ביותר - את ה'לשון מצרי'.

גם לפני מתן התורה למדו תורה, גם קודם לכן הייתה קיימת קדושה. אך מטרתו של מעמד הר סיני הייתה לחבר את הקדושה עם מציאות הגשמית, לקדש ולרומם גם את הדברים הרחוקים לגמרי מעולמה של תורה וקדושה. ומאחר שזו התכלית והמטרה, בא הדבר לידי ביטוי מיד

השפעה לכר העולם כולו

כולל ובמיוחד ומתחיל מזה שנמצאים עכשיו פה בבית הכנסת ובית מדרש ובית מעשים טובים של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ה"מקדש מעט" . . . בית רבנו שבבבלי, שהוא "בית חיינו" של כל היהודים שנמצאים במקום זה ושל כל היהודים של כל הדור כולו, היות ו"הנשיא הוא הכל", ממנו נמשך השפעת החיות לכל הדור כולו מכל קצוי תבל, ובמילא מובן שהבית הכנסת ובית המדרש ובית מעשים טובים שלו זה "בית חיינו", ובפרט על ידי השפעתו של תורת חיים ומצוות (שעליהם נאמרו "וחי בהם"), ש"הם חיינו ואורך ימינו".

ועל ידי זה שהיהודים שנמצאים פה מראים דוגמא חיה איך שצריך להתנהג לפי ההוראות של נשיא דורנו - נמשך ההשפעה וחיות מבית הזה . . . ליהודים עד בכל קצוי תבל, עד - לכל העולם כולו.

(משיחות ש"פ יתרו, כ"א שבט, ה'תשנ"ב - תרגום מאידית)